Р Е Ш Е Н И Е
№ 3711

гр. София, 04.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 29 състав,** в публично заседание на 04.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **6973** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.65, ал.4 от Закона за общинската собственост (ЗОС) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Л. М. Т. срещу заповед № РД–09–99/29.05.2013г. на кмета на район „О.” на Столична община (СО). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите доказателства по делото, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

С процесната заповед е наредено да се изземе от жалбоподателя на основание чл. 65, ал. 2 от ЗОС реална част с площ 60 кв. м. от урегулиран поземлен имот (УПИ) XIII – за ЖС, КОО и озел., кв. 8, м. „ГГЦ – Зона Г - 14” (с идентификатор № 68134.402.66 по кадастрална карта), находящ се в [населено място], [улица] – 15, който имот се владее без правно основание. Заповедта е издадена въз основа на обстоятелствата, изложени в констативен акт № ОС-0804-28/12/10/27.05.2013г., приложен в преписката. Съставителите му са отбелязали, че за имот от 1020 кв. м. има акт за частна общинска собственост (А.) № 644/15.04.2002г. Реална част от този имот с размер 60 кв. м. се владее без основание от жалбоподателя, който е собственик на идеални части от имот, находящ се западно от процесния. В кадастралния регистър същият е записан на СО, което обстоятелство е било предмет на оспорване, отхвърлено с решение № 3132/24.06.2011г. по адм. д. № 7101/2010г. на 27 състав на

този съд, влязло в сила на 27.07.2012г.

Така описаните писмени доказателства, съдържащи се в преписката, безпротиворечиво установяват, че жалбоподателят към момента на постановяване на процесната заповед е владял част от общински имот, като не се установиха по делото факти, обосноваващи извод, че е съществувало правно основание за това владение или държане. От представените от жалбоподателя писмени доказателства се установява, че той оспорва правото на собственост на общината. Този вид спорове не могат да бъдат разрешавани от административен орган, поради това разрешаването им не е допустимо и в производството по оспорване на административен акт пред съда, който упражнява контрол за законосъобразност на актовете на администрацията. Ето защо, ирелевантни за настоящия спор са доводите относно обективирания имуществен спор между общината и жалбоподателя за твърдените от последния права върху имота. Съответно, неотносими са представените в тази връзка писмени доказателства, в т. ч. акт за узаконяване № 66/27.10.2000г. – същият е пречка за издаване на заповед за премахване на извършено без изискуемото разрешение преустройство, но не може да обоснове възникването на права върху общинския имот под каквато и да е форма. Съгласно чл. 65, ал. 1 ал.2 от ЗОС, общински имот, който се владее или държи без основание, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината, в Столичната община - от кметовете на районите.

Предвид изложеното и като провери оспорения акт на основание чл.168 от АПК, съдът в настоящия състав намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила; заповедта е съответствие с материалния закон и целта на закона. С оглед изхода на делото искането от страна на ответника за юрисконсултско възнаграждение, направено в придружително писмо от 09.07.2013г., следва да бъде уважено, доколкото не се установяват други направени от тази страна разноски. Възнаграждението съдът определя в размер на 150 лв. съобразно чл.7, ал.1, т.4 във вр. с чл.8 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в приложимата й предходна редакция.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. М. Т., с ЕГН [ЕГН], срещу заповед № РД–09–99/29.05.2013г. на кмета на район „О.” на Столична община.

ОСЪЖДА Л. М. Т., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: